

«СЛАВНІ» РОСІЙСЬКІ ВІЙСЬКОВІ ТРАДИЦІЇ ЗВІРСТВ ПРОТИ ЦИВІЛЬНИХ

Перелік російських військових «традицій» був би неповним без згадки про масові вбивства цивільних. Кожна війна, в якій брали участь росіяни, має свою криваву мітку їхніх звірств. В українській історії це Батурині 1708 року, у польській – Варшава 1794-го, у французькій – Шампань 1814-го...

«С»трашна різанина», «Вся Україна в крові», «Жінки та діти на вістрі шабель». Такими були заголовки французьких газет – «Летрі історик», «Меркюр історик», «Газет де Франс», «Парі газет» за 1708 рік, згадує видання АрміяInform.

Тоді французи писали про різанину, яку влаштували московські війська в українському Батурині. Розлучений переходом Івана Мазепи на бік шведського короля цар Петро наказав зрівняти із землею столицю гетьмана.

Російські війська вбили від 11 до 15 тисяч мирних жителів – не пощадили ні дітей, ні жінок, ні людей поважного віку. Місто перетворили на згарище.

Різанина в українському Батурині стала першим злочином російських військ, що шокував усю Європу. Однак далеко не останнім.

Минуло сто років, і французи змогли переконатися в жорстокості російських військ на власному досвіді. Під час окупації Франції в 1814 році.

Вже того року в Парижі видали книгу під промовистою назвою «Історичний опис жорстокостей, вчинених козаками у Франції». Французький історик Анрі Усей наводить похмурий підрахунок тих жахів.

Книга «1814, Histoire de la campagne de France et de la chute de l'Empire», Henry Houssaye:

«... Чоловіків рубали шаблями та кололи багнетами. Голі та прив'язані до ліжок, вони повинні були бути присутніми при насильстві, що чинилося над їхніми дружинами та дочками; інших катували, сікли, підсмажували на вогні... Священників Монлодона та Ролампона кинули мертвими на місці. У Бюсі-ле-Лон козаки підсмажували на вогні ноги слуги, залишеного охороняти замок...»

Убивства і гвалт. Саме так можна змалювати похід донських козаків генерала Платова до міста Монміраль на початку лютого 1814 року.

Книга «1814. Цар у Парижі», Мари-П'єр Рей:

«Козаки схопили п'ятнадцять видних городян, розділи їх догола і дали кожному по п'ятдесят ударів батога... Дівчат та жінок здебільшого гвалтували прямо на вулиці. Деякі викидалися з вікон, щоб уникнути безчестя. Батькам, які намагалися вирвати дочок із лап цих звірів, шаблями відрубували руки».

Такою була Франція 1814-го. А двадцятьма роками раніше, 1794-го, чудо-богатири фельдмаршала Суворова – гордості російської військової історії – вирізували цивільне населення передмістя Варшави – Праги. Під час різанини загинуло понад двадцять тисяч мирних жителів.

Книга «Спогади Фаддея Булгаріна», Ф. Булгарін:

«...наші солдати, вриваючись у будинки, вбивали всіх, хто їм траплявся... Жорстокість і жага помсти дійшли до найвищого ступеня... офіцери були вже не в силах припинити кровопролиття... Наші солдати стріляли в натовпи, не розбираючи нікого, – і пронизливий крик жінок, крики дітей наводили жах на душу...»

Завоювання Північного Кавказу царськими військами нагадувало різанину у Варшаві. Щоправда, кавказька – тривала десятиліттями. Про жорстокість царських генералів – особливо Єрмолова – там і досі ходять легенди.

Російські історики сором'язливо називають низку безперервних масових вбивств – «умиротворенням» Кавказу.

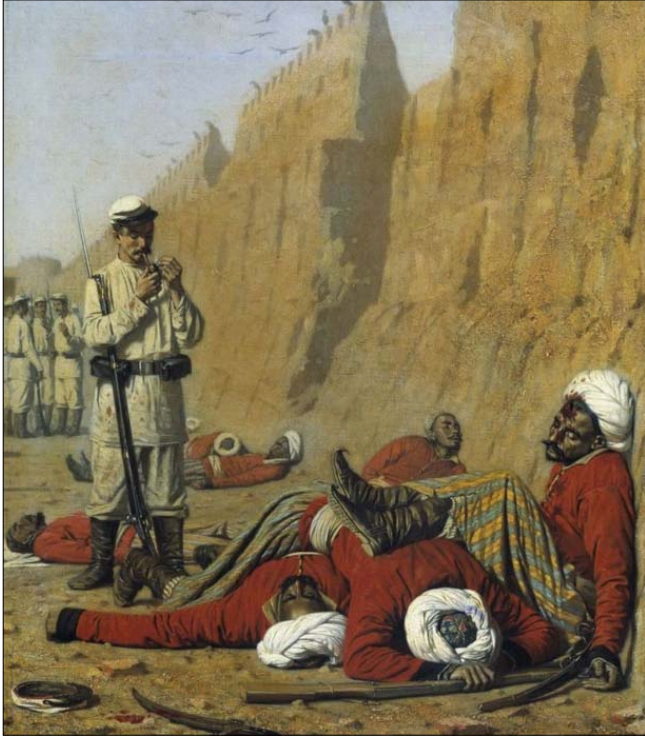
Стаття «До питання передумов боротьби горян Північно-Східного Кавказу у 20–50 роки 19 століття», Гасанов М. Р.:

«Взяв я частину загону переможних військ... винищив... села дженгутайські, в яких наважилися вони підняти зброю проти нас, і разом з ним і віддав вогню всі будинки та маєтки».

Зрадників ніколи не буде на тій землі і вічно блукати будуть у горах... З іншого боку Дагестану пішов генерал-майор Пестель зі своїм хоробрим загonom у місто Башили, звідки прогнав усіх зрадників і зовсім винищив гніздо розбійницьке. Одним словом, у Башилах не залишилося каменя на камені...»

Росіяни взагалі не вважали кавказців за людей. Для чеченців, аварців, лезгінів та інгушів навіть вигадали принизливе прізвисько – «народці». З представниками «народця» навіть не намагалися домовлятися. Грабувати та вбивати їх було офіційною доктриною.

Приєднання Середньої Азії до імперії також було кривавим. Військові походи змінювали каральні акції і навпаки. Одна з таких акцій – різанина генерала Кауфмана 1873 року знову таки шокувала Європу. росіяни тоді «покарали» мирних туркменів.

Книга «Хівінські походи російської армії», Терентьев М. А.:

«глибокий і швидкий потік був буквально заповнений туркменами: молодими, старими, жінками, дітьми; всі кинулися в озеро від козаків, котрі переслідували їх, марно намагаючись досягти протилежного берега. Туркмени загинуло тут до 2 тис. осіб різної статі та віку; частина потонула в озері, частина в навколишніх болотах.»

Перша світова війна – чергова кривава мітка російської армії. Все сталося у серпні 1914 року, коли російські війська почали наступ у Східній Пруссії і полк гвардійської кавалерії зайшов у село Абшванген. Німецькі розвідники пострілом здаля вбили одного з російських офіцерів. Натомість покарати вирішили звичайних селян.

Книга «Geschichte und Dokumentation eines ostpreussischen Landkreises», Schulz H.:

«...російські солдати, рано вранці увірвавшись у село, відразу ж почали підпалювати всі будинки і стріляти у все, що рухається. При цьому було застрелено близько двох десятків чоловік, а літня жінка Йоганна Еггерт, яка не могла встати з ліжка, згоріла у своєму будинку...»

Хронологія жаху продовжилася – росіяни зібрали в північній частині села всіх мешканців чоловічої статі незалежно від віку. Людей вивели за околицю та розстріляли.

Стаття «Інцидент в Абшвангені і політика російської військової влади у Східній Пруссії», Новіков А. С.:
«...На дорозі, що веде до Вісденена (на північний захід

від Абшвангена), було розстріляно 13 осіб, біля вітряка 15 і біля старого гравійного кар'єру у млина 17 осіб, зокрема кілька юнаків віком 15–18 років.

Один хлопчик уникнув смерті, оскільки опинився під іншими вбитими і пролежав понад три години. Один з мешканців врятувався, сховавшись на церковному дворі між двома могилами.

Шлейф убивств, грабунків і згвалтувань супроводжував і спадкоємницю російських військових традицій – Червону армію. Одними з наймасовіших в історії стали вбивства цивільних у Східній Пруссії в 1945 році. Особливо жорстокими були події в містечку Меттетен.

Hermann Sommer: Maschinenschriftliche eidesstattliche Erklärung:

«...крім розкиданих навколо містечка одиничних трупів, було виявлено два пагорби, в яких лежало близько 3000 трупів, переважно жінок, дівчат та дітей...»

Низка масових страт цивільних котилася Афганістаном, під час його окупації СРСР. Так, відомим є інцидент, що стався в Кабулі 22 лютого 1980 року, коли після вбивства радянського офіцера на міському базарі група його товаришів приїхала на місце його смерті й розстріляла десятки випадкових людей.

Криваві військові традиції нікуди не зникли і після розпаду СРСР. Як і сотні років тому, звірства російської армії знову шокували Європу. Тоді всі європейські ЗМІ дізналися назву села – Самашки.

У квітні 1995 року російські штурмові групи атакували його, вбиваючи мирних чеченців та спалюючи їхні будинки. Так звану «зачистку» не пережили 103 людини.

...Високоточна зброя... Немає аналогів... Військово-космічні сили... Останні кілька десятків років пропаганда створювала образ російської армії – суперсучасної та технологічної. Так само вигадали образ російського солдата – гідного професіонала зі своїм кодексом поведінки. Навесні 2022 року всі ці казки розвіялися як дим.

Коли стало відомо про масові вбивства у Бучі, Ірпені та Бородянці, весь світ впевнився, що російський солдат – той самий бородатий нелюд із витріщеними від злості очима, що вбиває і гвалтує все на своєму шляху.

Таким його бачили мирні мешканці у спаленому Батурині 1708 року, французькі селяни в 1814 році та люди в кавказьких аулах і туркменських кишлаках. «Славні» російські військові традиції залишаються незмінними.

Сергій КАРЮК

Опубліковано у виданні АрміяInform